

Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΔΙΥΛΙΣΕΩΣ

ΚΟΝΙΑΚ

Σ. και Η. και Α. ΜΕΤΑΞΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Προμηθενταί της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων
της Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου
καὶ της Α. Μ. τοῦ Βασιλέως της Σερβίας

Τὸ μόνον προϊόν τοῦ εἴδους του τὸ χαῖρον παγκόσμιον φήμην, ἀπόδειξις ἀψευδῆς τὰ 7 Βασιλικά παράσημα καὶ τιμητικαὶ διακρίσεις 7 καὶ τὰ 35 ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ 35 καὶ τελευταίως τὸ αὐτ. παράσημον Ὀσμανιᾶ δ' τάξεως Γενικὸν Γραφεῖον δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν 9—Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατὰ—9

ἔπο τὴν διεύθυνσιν τοῦ γεν. ἀντιπροσώπου καὶ π.ληρεξουσίου
κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΣΑΓΙΑΝΝΗ

ΣΗΜ. Ἡ ἔκτακτος ὑπόληψις, τῆς ἀπολαύει δικαίως τὸ ἀγνὸν προϊόν τοῦ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίου τῶν **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΕΓΑΞΑ**

παρεκίνησε πολλοὺς ν' ἀλλάξωσι καὶ τὰ ὀνόματά των καὶ ν' αὐτοκληθῶσι Μεταξάδες. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφάνησαν συννοθυλήματα (δῆθεν τῶν κονιάκ) ψευτομεταξάδων τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. καταναλωταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ἔναντι φιάλην μὲ ταινίαν φέρουσαν πιστοποιήσιν τουρκιστί, ἑλληνιστί καὶ γαλλιστί, περὶ τῆς **ΓΝΗΣΙΟΤΗΤΟΣ** τοῦ **ΚΟΝΙΑΚ** ἡμῶν τοῦ χημικοῦ ἀνακτόρων **Κ. Α. ΣΥΓΓΡΟΥ** ὡς καὶ τὰς σφραγίδας καὶ τὴν ὑπογραφήν του. Ἡ ταινία ἔρχεται ἄνωθεν τῆς ἐτικέτας, φθάνει μέχρι τοῦ λαίμου τῆς φιάλης, καλύπτει τὸ καψύλιον καὶ εἶνα τριγυρισμένη μὲ ἑτέραν ταινίαν, φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν μας.

Ζητεῖτε λοιπὸν πανταχοῦ τὸ πνευματοτύπον τῆς ἔναντι φιάλης καὶ ἐφιστᾶτε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τῶν ὑπογραφῶν.

Συκοστῶμεν θερμῶς τὸ ἄνωθεν προϊόν εἰς τὰς οἰκογενείας.

ΒΟΛΤΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ. ΕΙΤΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ γυνὴ ἐν τῷ οἴκῳ κατὰ τὸν **LEGOUVE** (ὑπὸ **ΑΓΛΑ-Ι-ΑΣ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**). — Ἐπετηρίς. — Κυπάρισσοι, ποίημα (ὑπὸ **Κ. ΜΙΣΗΛΙΔΟΥ**). — Μία κεφαλὴ Παρθένου διήγ. (ὑπὸ **ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΞΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ**). — Ἡ ἐν τῷ Πέραν Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν (ὑπὸ **ΚΟΡΝ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**). — Τὸ κρέμα ποίημα (ὑπὸ **ΕΛΕΝΗΣ ΣΒΟΡΩΝΟΥ**). — Μάξιμος Γκόρκιη (ὑπὸ **Κ. Α. ΒΑΣΑΡΔΑΚΙ**). — Δύο γυναῖκες μυθιστόρημα **JACQUES MOREL** (ὑπὸ **Κ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ**). — Ἐλεγείον εἰς ἑαυτὸν, ποίημα (ὑπὸ **Α. ΠΡΑΣΙΝΟΥ**). — Πολλὰ καὶ διάφορα. — Ἑλληνικὸν θέατρον. — Θέατρον νευροσπαστων. — Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν ἐν Τραπεζοῦντι. — Ἐπιστολικὸς φάκελλος. — Εὐτράπελα. — Εἰκόν: **ERNEST LEGOUVE**

Διευθύνται { **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ**
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Γαλατᾶ Κουρδούμ-Χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσοσμίας και οδυρήποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ των σερπητότων οδόντων εις ριζών άνευ του παρμικρού πόνου, διά τής χρήσεως άνωδύνου υγρού.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην και τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου ὀδοντοιατρείόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριδίου ὁδὸς Οὐζούν Τσαρσῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων και νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι ὄρων τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμοῦς διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ και τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύνα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰσχροὺν χρῶμα και θέαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλὰ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζόκονοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπέδειχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρὰ σκεῦασμα φαρμακευτικὸν ἐλευθέρου πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαιρέτων και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρηγήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρούμενας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανῆ, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἶνον πνευιῦπό μα, διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλιδων, και τοῦ μελαψοῦ χρῶματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμιξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων και ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει ὁδὸς Βεζιρετζιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τοῦρελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Μαΐου 1904

ΑΡΙΘ. 4

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

- Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
- Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
- Ἐν τῇ ξένῃ, φραγ. χρ. 15
- Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

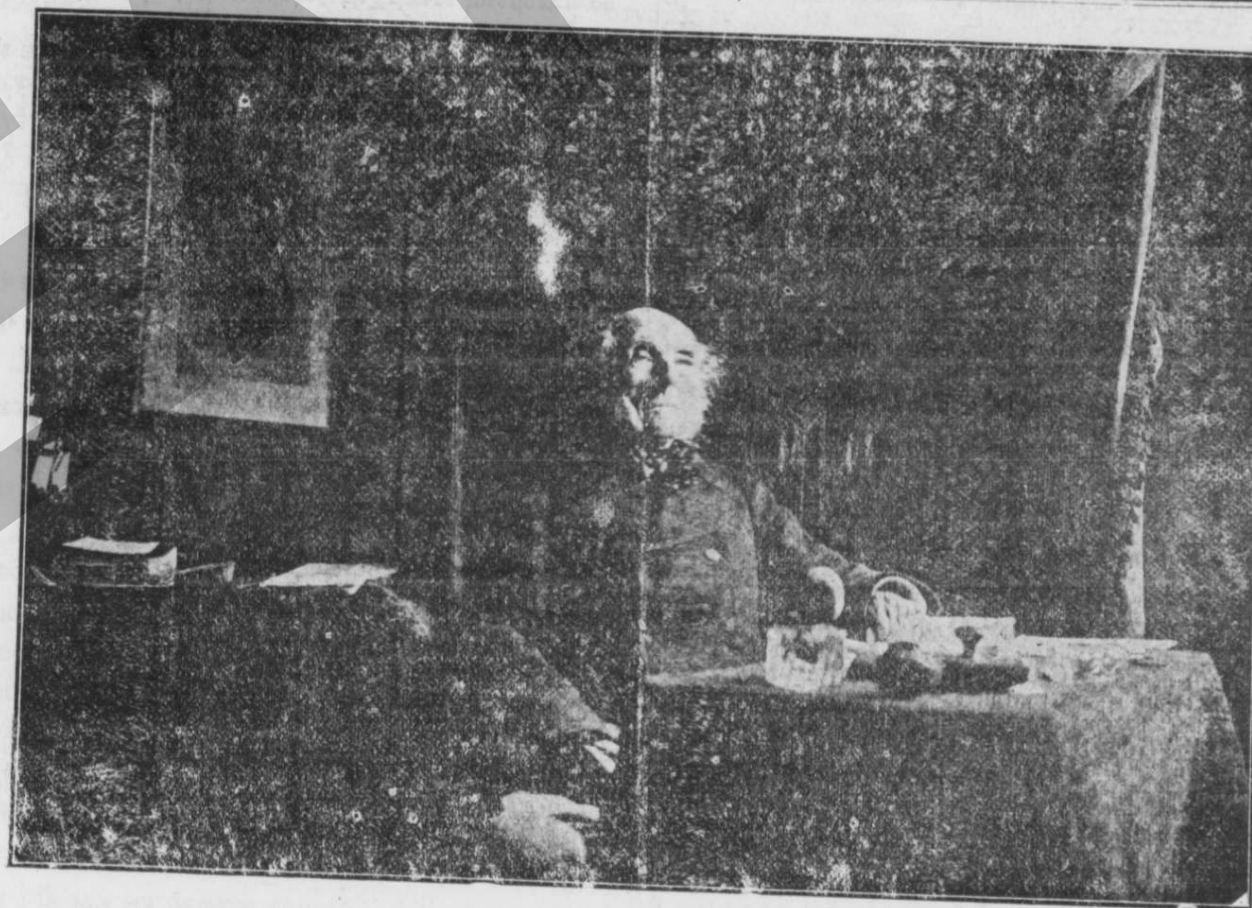
Αἱ συνδρομαὶ προσπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούση τὴν ὀφειλῆν τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογιζέται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ δὲ παύσομαι τὰς λήριτας ταῖς Μοῦσαις ἀγκυρατυμῆς, ἡδίσταν πύργων.» Εὐρ. Ἦρ. Μακρ. Στ 673—5

ERNEST LEGOUVÉ

Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΤΩ ΟΙΚΩ, κατὰ τὸν ἀκαδημαϊκὸν Legouvé

Τὸ θέμα τοῦτο τὸ τόσο ἐνδιαφέρον ὄσον και ἀνεξάντλητον δὲν θὰ ἤδυναίμεθα κάλλιον νὰ πραγματευθῶμεν, εἰνὴ παραθέτουσαι μίαν σελίδα τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀποβιώσαντος γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Legouvé, τοῦ παγκοσμίου φήμης σοφοῦ, ὅστις ἰδιαιτέρως εἰς τὸ ζήτημα τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως ἀσχοληθεῖς, αὐθεντικῶς περὶ τούτου ἐξήνεγκε γνώμας.

Ἐκ τῆς γυναικός, λέγει, ἐξαρτᾶται ἡ εὐμερεια τῆς οἰκογενείας, ἡ ὑγεία και ἀνεσις τῶν τέκνων. ἡ εὐδαιμονία τοῦ συζύγου.

Αὕτη ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ καλῦ ὅσον και εἰς τὴν τοῦ ἀγαθῦ ἢ δὲ ὑπ' αὐτῆς κυρίως συντελουμένη δὲ ευθέτησι και ἡ καθόλου ἀρμονία τοῦ οἴκου εἶναι ἀριστοτέχνημα, οὕτως εἰπεῖν, ὅπερ αὐτὴ μόνη δημιουργεῖ και ἀνεκδοτὴ καὶ ἐκίστην. Ἡ καλὴ οἰκοδόμησις δὲν νὰ ἴναι κηκοτημένη ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν γυναικείων ἀρετῶν, μετὰ τῶν ὁποίων πρωτεύουσιν ἡ ἀγαθότης, ἡ πραότης, ἡ λεπτότης τῶν τρόπων, ἡ τάξις και ἡ δραστηριότης. Γυνὴ τοιαύτη πολλὰ δύναται νὰ πράξῃ ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τῆς. Ἐὰν ἡ οἰκογένεια κληνίζηται οἰκονομικῶς, δύναται αὕτη νὰ τὴν στηρίξῃ. Ἐὰν μόλις ὑπάρχωσι πόροι πρὸς πλήρωσιν τῶν ἀπολύτων ἀναγκῶν, δύναται ἐκ τούτων διὰ τῆς ἐπιδείξεως αὐτῆς διοικήσεως νὰ ἐπιτύχῃ σχετικὴν τινα ἀνεσιν. Ἐὰν δὲ τέλος ἡ οἰκογένεια ἀπολαύῃ ἀνεσως, δύναται ἐκ τῆς αὐτῆς νὰ δημιουργήτῃ πλοῦτον.

Και περαιτέρω εξακολουθεί :

« Η γυνή κυβερνά ένα συντηρητή, κυβερνά ένα σώμα και εν τῇ διοικήσει του ειρηνικῷ αὐτῆς οἴκου, ἔχει ἀπειρώως εὐρέταν τὴν δόξαν, καθ' ὅτι διασπάζει ἐν αὐτῷ μόνον διὰ τῆς ρυπαρῆς στοργῆς.

« Ἄλλ' ἡ εὐεργετικὴ τῆς γυναικὸς ἐν τῷ οἴκῳ δράσει, εξακολουθεῖ ὁ σοφὸς ἀκαδημαϊκός, δὲν ἐκτείνεται μόνον εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν γενικὴν τοῦ οἴκου διοίκησιν· ἐξικνεῖται καὶ εἰς τὰ δευτερευούσης σπουδαιότητος ζητήματα καὶ διεισδύει μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, φαιδρύνουσα καὶ ἐξουα ἐξουα τοῦτον καὶ οἰονεὶ ἀκαταμάχητόν τι θέλητρον ἐν αὐτῷ ἐγκολάπτουσα. Γυνὴ τιαυτῆ ἐξικνεῖται τελείως ἐκ τοῦ οἴκου αὐτῆς πᾶσαν ἀνείκειον πρᾶξιν, πάντα λόγον τραχὺν, πᾶσαν βιαιότητα.

« Τὴν ἀγωγὴν τῶν τέκνων τῆς ὡς κύριον αὐτῆς ἔργον θεωροῦσα, οὐλόως ἐπιλανθάνεται καὶ τῶν λιπῶν αὐτῆς καθηκόντων. Ἐπιβλέπει τὸς ὑπηρετίας καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων καὶ τοῦ παραδείγματός· αὐτῆς καὶ τὴν διαγωγὴν αὐτῶν κατορθοῖ νὰ βελτιώσῃ πολλάκις.

« Αὕτη φροντίζει ὅπως καὶ τὰ ἐπιπλα διατηρῶνται πάντοτε καθαρὰ καὶ τὰ λευκίματα ἐν ἀμέμπτῳ λευκότητι.

« Ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῆς πληροῦται καὶ ρυθμίζεται ὅλος ὁ οἶκος, πολλάκις δὲ αὕτη ὑψηλὰ ἰδεώδη ἐμπνέει εἰς τοὺς περὶ αὐτήν.

« Τίς ἐξ ἡμῶν διερχόμενος τὸ ἐσπέρας παρὰ τινος ἀγροτικῶν οἰκίσκων χωρικῶν καὶ παρατηρῶν διὰ τῶν χαμηλῶν θυρίδων σπινθηρίζουσαν τὴν ἐστίαν καὶ ἐτοιμὴν τὴν λιτὴν καὶ καθάριον τράπεζαν, δὲν ἀναλογίζεται μετὰ τινος συγκινήσεως, ἣν ποιητικὴν ὁ ἀποκαλέσω, τὴν ἡδονὴν τοῦ πτωχοῦ χωρικοῦ, ὅστις μετὰ τὴν μακρὰν καὶ κοπιώδη τῆς ἡμέρας ἐργασίαν ἐπιστρέφει εἰς τὸ μικρὸν τοῦ δωμάτιον, ἵνα ἀναπαύσῃ τὴν κεμητὸς αὐτοῦ σῶμα ; ἴσω; ὁ ἴδιος δὲν εἶναι εἰς θέσιν ὡς ἀντιληφθῆ τοῦ αἰσθημάτων τούτου τῆς εὐμαρείας, ἀλλ' ὅμως ἀσυναίσθητος; δικιμάζει αὐτό.

« Ἀλλὰ μὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος, ὁ ἐντροφῶν εἰς τὰς ἀπολαύσεις τοῦ διανοητικοῦ βίου δὲν αἰσθάνεται γλυκεῖαν ἀνακούφισιν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν μικρῶν τῆς γυναικὸς οἰκογενειακῶν ἀσχολιῶν ;

« Ἡ προπαρασκευαστικὴ τοῦ φαγητοῦ, ὁ καθαρισμὸς τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἐνδουμάτων καὶ πάντα ἐν γένει τὰ οἰκιακὰ ἔργα ἐνέχουσι τι τὸ τέρπον ἅμα καὶ συγκινούν ὡς ἀφελῆς εἰκῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας διακινώσκειται ἡ τρυφερὰ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν οἰκείων αὐτῆς στοργὴ καὶ μέριμνα τῆς οἰκοδοσιῶν.

« Οἱ ἀρχατοὶ θαυμασίως ἠσθάνοντο καὶ ἀπεικόνιζον τὴν οἰκογενειακὴν ταύτην πρᾶξιν· οὐδεμία σελίς τῆς Ὀδυσσεΐας θέλγει τόσον καὶ συγκινεῖ, ὅσον ἐκεῖναι, ἐν εἰς περιγράφονται εἰ ἐξοχοὶ γυναικεῖοι τύποι τῆς Πηνελόπης καὶ τῆς Ναυσικίας καὶ ὁ Ξενοφῶν οὐδὲν ἴσως ἔγραψεν ὠφελιμώτερον τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ παριστᾶτε τελείαν εἰκόνα οἰκοδοσιῶν.

Τοιοῦτον ἰδεώδη καὶ τέλειον τύπον γυναικὸς διαγράφει ὁ ἐξοχος οὗτος συγγραφεὺς τὴν τύπον δὲ τοῦτον εὐχόμενος ὅπως ἐνσαρκώσωσιν ἐν ἑαυταῖς ἅσασαι αἱ ὁμόφυλοι ἡμῶν.

Ἄγλαϊα Πρεβεζιώτου

ΕΠΕΤΗΡΙΣ

Τῆ 25 μαΐου ἐπετηρὶς συμπληροῦται, ἡ τρίτη, εὐτυχῶς ἐθνικοῦ γεγονότος, προωρισμένου νὰ καταλάβῃ εὐαγῆ σελίδα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Τὸ εὐτυχὲς τοῦτο ἐθνικὸν γεγονός εἶναι ἡ εἰς τὸν κλεινὸν καὶ περιλαμπρὸν τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων θρόνον δευτέρα ἀνάρρησις τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ. Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Κατὰ τὸ βραχὺ σ/ετικῶς χρονικὸν τοῦτο διάστημα οὐκ ὀλίγα ὁμολογουμένως συνετελέσθησαν ἀγαθὰ, πολλὰ δὲ πλεόνα ἔχει πάντα λόγον τὸ γένος μετὰ σταθερὰς ἐλπίδος νὰ προσδοκᾷ ἐκ τῆς σταθερὰς χειρὸς, δι' ἧς ὁ ἐξιδανικευμένος ἐθνάρχης συγκρατεῖ τὰς ἡνίας τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τ' «ΑΥΓΗ καὶ ΜΕΣΟΝΥΧΤΗ»

« Ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ ἐσεῖς ! . . . καὶ ἂν κατ' ἐμὸν ἐγὼ ; τὰ στήθεα μου ὅσον φυλακτὸ κρατῶ, ἀπὸ τῆ γῆ, ποῦ μ' ἔφερε κάποιος σκιὰ φευγάτη μὲ ἔμαθε πῶς νὰ μισῶ καὶ πῶς νὰ ἀγαπῶ.

« Ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγὼ τ' ἀδύνατα γερεῶ καὶ νοιώθω γι' αὐτὸ δίνωμαι μὲς στὴ ψυχὴ τρανή ; ἔ κάποιος μάγο εἶδωλο τὸν Πλάστη μου λατρεύω, καὶ ἐκεῖνον πῶς πιστεύετε τὴν ἀδύνη θανή !

« Ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγὼ μὲ μίση καὶ μὲ πάθη ; πότε τὸν κόσμον τὸν θεωρῶ γεμάτο χάρι, φῶς, καὶ πότε κοιμητήριον μ' ἀπέραντα τὰ βᾶθη τοῦ χάνομαι ἀλάτρευτος, ἀνέλπιστος, τυφλός !

« Ἄνθρωπος εἶμαι καὶ ἐγὼ ; γεννήθηκα ὅπως ὅλοι ἀπὸ μιὰ σάρκα γῆνιν καὶ πνεῦμα θεῖόν ; μὰ ὅσου ἀνθρώπος καὶ ἂν ἔκοψα ; τῆς γῆς τὸ περιβόλι, καθένα τὸν ἐβρήθησα σὲ μιὰ στιγμή νεκρό.

« Εἶσαι καὶ σὺ ἀνθὺς χλωρὸς γεμάτος εὐωδίας ; ἂν σὲ κρατήσω μιὰ στιγμή . . . μαρᾶθηκας καὶ πᾶς ; Ὅθι μᾶθης πῶς ὁ ἔρωσ μου εἶναι μόνον πικρίας, καὶ τότε ; . . . νεκρὸ ὄνειρο, παθῆνα, ὅ' ἀγαπᾷς !

Κωνστ. Μισανλίδης.

Ἀθήναι, Ὀκτώβριος 1904

Mme B. D' ALTENHEYM

ΜΙΑ ΚΕΦΑΛΗ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸν 3.)

Ἐν τούτοις ἡμεθ' ὀλιγώτερον δυστυχεῖς τότε. — Ὀλιγώτερον δυστυχεῖς ; ὦ, μὴ λέγῃς τοῦτο, παιδίον, μὴ λέγῃς τοῦτο . . .

— Ἡ μήτηρ μας τὸ λέγει, ὡς ἐγώ. Ὑπέφερον ὀλιγώτερον ἀπὸ στερήσεις . . .

— Ἀδελφῆ, ἀπατώμαι, ἦτο καλλιτέρα ἐποχὴ, πλὴν δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ. Ἄκουσε τὴν ὠραίαν μας πατρίδα, τὴν Πολωνίαν καὶ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν τὴν τόσῃ εὐδαίμονα ὑπὸ τὸν γενέθλιον οὐρανὸν καὶ τὰ ὄμματα τοῦ πατρὸς μας, τὴν ἐνθυμεῖσαι ; Αἱ, λοιπόν, οἱ ὄφθαμοί τοῦ πατρὸς μας ἐκλείσθησαν διὰ παντός καὶ ἡ Πολωνικὴ οἰκογένεια ἀνεχώρησε μακρὰν τοῦ γενεθλίου οὐρανοῦ. Ἐξ ὄλου τοῦ πλοῦτος μας, ἐξ ὄλης μας τῆς οἰκογενείας δὲν μὲς ἀπέμειναν ἐπὶ γῆς ἢ μόνον ἡ μήτηρ μας καὶ μαζὴ τῆς ἐπήραμεν τὸν δρόμον τῆς Γαλλίας. Ἡ ὁδοπορία ὑπῆρξε μακρά. Ἐγώ, ὡς δυνατωτέρα, ὑπεστήριζον τὰ κουρασμένα βήματά της. Σὺ, ὡς νεώτερα, ἐξήτειες ἐνίοτε ἄτυλον διὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ, ὀλιγώτερον πτωχοῦ ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ ὁ Ὑψίστος μᾶς πύλλογι ἀνκμφιβόλως, διότι ἐπερατώσαμεν τὴν σκληρὰν ὁδοπορίαν. Ἐφθάσαμεν, πλὴν ἀλλοίμονον ! οὐχὶ εἰς Βαρσοβίαν . . . Γνωρίζεις τί ὑπέφεραμεν ἐντὸς τῆς μικρᾶς αὐτῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Κάμμειλα βοήθεια, κάμμειλα φίλη μόνον μιὰ νεαρὰ κόρη, ἣτις κατόκει εἰς τὸ ἕδιον μὲ ἡμᾶς πάτωμα, ἠρέσκειτο νὰ μὲ ὀμιλῇ ὅταν μὲ συνήτησε τόσῃ τεθλιμμένην, μοι εἶπε

— Θέλετε νὰ κερδήσετε χρήματα διὰ τὴν μητέρα σας ; Πηγαίνετε νὰ προταθῆτε ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸν ζωγράφον, ὅστις ἐργάζεται εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ ὅστις κάμνει εἰκόνας τῆς ἐκκλησίας. Ὀνομάζεται Παλμέρης, λέγουν ὅτι δὲν εἶναι Γάλλος. Ἴσως εἶνε ἐκ τῆς πατρίδος σας, τῆς Βαρσοβίας. Εἶνε τόσῃ εὐκόλον νὰ χρησιμεύσῃ τις ὡς ὑπόδειγμα ! Εἶναι τόσος κόσμος εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο, νεαρὰ κόρη κλοενδεδυμένα καὶ φιδραὶ καὶ ὠραῖαι, ὄχι ὅμως τόσῃ ὠραῖαι, ἔσον σεις

ἡ ὁποία ὀμοιάζετε ἐντελῶς πρὸς ἁγίαν. Δὲν τῇ ἀπεκρίθην τίποτε, ἀλλ' ἐρυθρὰ ἐξ αἰσχύνῃς ἔτρεξα νὰ κρυφθῶ πλησίον τῆς μητρός μου. Θεέ μου ! νὰ χρησιμεύσω ὡς ὑπόδειγμα ; Ὑπῆρχεν ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ καὶ τι τὸ τόσω ἐξευτελιστικόν . . . Καὶ τὴν ἀπέδιωξα καὶ ἀπέφυγα τὴν εὐθυμον Μαρίαν, καὶ εἶχον τόσον φόβον μήπως μὲ ὀμιλήσῃ πάλιν περὶ τοῦ ζωγράφου . . .

Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ μου καθ' ἑκάστην ἐχειροτέρευε τί νὰ κάμω ; Νὰ χρησιμεύσω ὡς ὑπόδειγμα ; Δὲν ἐπόθμιον νὰ σοὶ τὸ διακοινώσω, ἀδελφῆ μου, ὦ, ἡ ἀπόφραξις αὕτη ἦτο σκληρὰ ! . . . Διῆλθον ὀλόκληρον τὴν νύκτα χωρὶς νὰ κοιμηθῶ καὶ ὀλόκληρον τὴν νύκτα ἐδεύμην τὴν γλυκεῖαν μου προστάτιδα. Ἡ Λουδμίλλα εἶνε ὠραία, ἔλεγον, ὅτε ἄλλοτε εἰς Βαρσοβίαν ἡμεθ' ἀπολύσει καὶ εὐτυχεῖς. Ἡ Λουδμίλλα ἐνκντίον ὅλων τῶν δακρῶν τῆς ἰσως ἀκόμη ἦτο ὠραία ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν δυστυχεῖς ἡ μήτηρ της ν' ἀποθάνῃ. Ἦκουσα νὰ σημαίνῃ ἡ ἕκτη ὠρα. Ἐθεώρησα τὴν οἰκίαν τοῦ ζωγράφου. Ἦτο ἐκεῖ, ἀπέναντί μας. Κατόπιν ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου εἶνε ὁ πατήρ μας μετὰ τοῦ Ὑψίστου, καὶ κατῆλθον ταχέως χωρὶς νὰ σὲ ἀφυπνίσω. Κατεβίβασα τὸν πέπλον μου, τὸν λευκὸν μου πέπλον τῆς πρώτης μου μεταλήψεως, καὶ τοιοῦτοτρόπως περιτετυλιγμένη ἤσθην ἡ περισσότερον θάρρος.

— Τί θέλετε ; μὲ ἠρώτησεν ὁ διευθυντῆς τοῦ ἐργαστηρίου.

— Γράφετε θρησκευτικὰς εἰκόνας, ἀπεκρίθην. Δὲν ἠμπορῶ ἄρα γε νὰ σὰς χρησιμεύσω ὡς ὑπόδειγμα διὰ μερικὰς τῶν ἁγίων σας ;

— Τώρα ἀμέτω ; ὅχι ἔδωκεν, ὠραῖον μου τέκνον. Καὶ πλησιάζων με, ἀνεσθῆκωσεν τὸν πέπλον μου μειδιῶν.

— Ἄ, δὲν ἐπερίμενα τοῦτο ! . . .

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῆσω κατὰ γῆς. Τὸ πνεῦμά μου ἐταράχθη, τὰ πάντα μοὶ ἐβᾶνησαν συγκεχυμένα περὶ ἐμέ ! Ἦθέλησα νὰ φύγω, πλὴν ἡ μήτηρ μου ! . . . καὶ ἔμεινα μὲ πρόσωπον γυμνόν, ἑσταμένη ὑπόδειγμα, διὰ τὰς κεφαλὰς τῶν ἁγίων.

— Δυστυχῆς ἀδελφῆ ! . . . ἀνεκράξεν ἡ Πάολα.

Καὶ ἡ τε Πάολα καὶ ἡ Λουδμίλλα ἐγονυπέτησαν κλαίουσαι, ὡς ἵνα ζητήσωσι συγγνώμην παρὰ τῆς μητῆρος τοῦ πατρὸς των, εὐγενοῦς μαχητοῦ, θανόντος ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Βαρσοβίας.

— Ναι, δυστυχεσάτη! διότι δέν δύνασαι νά ἐννοήσῃς τί ὑπέφερον κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ὥρας τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ἐγώ ἤ δειλὴ ἄλλοτε ὑπὸ τὸ ὄμμα τῆς μητρός μου, νά ἐκτεθῶ τοιουτοτρόπως ὡς θέαμα, εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν! νά παραδοθῶ ἀντὶ γλίσχρου ἀμοιβῆς εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν νεαρῶν μαθητευομένων! Ναι, ἀδελφὴ μου, τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ θέσις μου, τοιαύτην ἡ κατὰπτωσίς μου. Ποσάκις δέν ἠσθάνθην ἐμυκτὴν ἐτοιμὴν ἀποθάνω ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς καταφρονήσεως, καὶ ποσάκις δέν ἐξελιπάρησα τρέμουσα τὸν φύλακά μου ἄγγελον, ὅπως ἔλθῃ καὶ μὲ κρύψῃ ὑπὸ τὰς πτέρυγὰς του! . . . Ὅχι, δέν ἠμποροῦν τὰ παιδιά ν' ἀποθάνουν, ἀφοῦ ἐγώ τότε δέν ἀπέθανα. Καὶ ἐκέρδησα χρήματα διὰ τὴν μητέρα μου . . .

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ χωρὶς νά ἐπιπροσθέσωσι λέξιν, ἔμειναν τοιουτοτρόπως ἐνηγκαλισμένοι. Πόσα ἀλγη ὑπῆρχον ἐν τῇ σιγῇ ταύτῃ! . . . καὶ πόσον ἡ νύξ αὐτῆ τῶν Χριστουγέννων ἦτο παγερὰ καὶ θλιβερά.

(* Ἀκολουθεῖ)

Βιογινία Εὐαγγελίδου

Η ΕΝ ΤΩ ΠΕΡΑΝ

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Γ'.

Ἦδη ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν τὸ τέταρτον τοῦ σωματείου τμήμα, τὸ ἰατρεῖον, περιλαμβάνον αἰθουσαν ἰατρικῆς ἐξετάσεως, αἰθουσαν φαρμακείου τελείου, δωρεὰν παρέχοντος εἰς τοὺς ἀπόρους φάρμακα καὶ τὴν εἰδικὴν λειτουργίαν τῆς διδασκαλίας καὶ ἐκγυμνάσεως νοσοκόμων γυναικῶν.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος ἀπὸ πρωίας τὴν ἀδελφότητα θὰ ἴδῃ τὸν ἰσόγειον αὐτῆς ὄρορον, ὅπου εὐρίσκεται τὸ ἰατρεῖον, κυριολεκτικῶς πλήρῃ ἀπόρων ἀσθενῶν, ἐρχομένων ὅπως δωρεὰν ἀνακτήσωσι τὴν ὑγείαν παρὰ τῶν πρὸς τοῦτο φοιτῶτων εἰς τὸ κατὰστημα ἰατρῶν κ. κ. Αὐλωνίτου, Ἀνωτανοπούλου, Βιόλη, Γαβριηλίδου, Φωτιάδου, Κ. Σταυρίδου, Ν. Μακρίδου, Ἀ. Αντίπα, καὶ Χρ. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ ἀπὸ μακρὰς σειρᾶς ἐτῶν τακτικοῦ ἰατροῦ τῆς ἀδελφότητος, διευθύνοντος δὲ σήμερον λέαν ἐπαξίως τὰ τοῦ ἰατροῦ αὐτῆς κ. Λιμαράκη, ὅστις ἀνέκαθεν εὐεργετικωτάτην καὶ

ἐρρωμένην παρέχει δρᾶσιν εἰς αὐτὸ, εἰς δὲ καὶ ὀφείλεται ἐσχάτως ἡ ἀγαστὴ πρωτοβουλία τῆς ἐδρῶσεως τοῦ τμήματος τῶν νοσοκόμων.

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται ν' ἀρνηθῇ τὸ ἀγγελικῶς εὐεργετικὸν τοῦ ἔργου τῆς νοσοκόμου γυναικός, ὅταν ἡ φιλανθρωπία, ἡ ἐξόχως γυναικεία αὐτῆ ἀρετὴ, ἡ ἔρορος τοῦ γυναικείου φύλου λευκὴ θεά, τὴν προσκαλεῖ παρὰ τὸ σκληροκόβρωτον ἀχυρόστρωμα τοῦ θνήσκοτος ἀπικλήρου τῆς μοίρας καὶ τῆς ζωῆς, ἡ ὅταν ἐν τῷ οἴκῳ ἡ λυγρὰ νόσος, ὁ ἀμείλικτος τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας ἐχθρὰ, τὴν τηρῇ ὄρθην καὶ ἄγρυπνον παρὰ τὸ προσκεφάλιον φιλτάτου ὄντος, ὡς τοῦτο ἀδύνατον νά μὴ συμβῇ πλέον ἢ ἀπαξ ἐν τῷ βίῳ ἐκάστης ἐξ ἡμῶν.

Ἐπομένως ἀμέσως ἐκ πρώτης ὄψεως κατανοεῖται ἡ μεγίστη καὶ σπουδαιοτάτη ὠφελιμότης τοῦ τμήματος τούτου ἐν τῇ ἀδελφότητι, ὅπερ ἐκπέμπει νοσοκόμους ὅσον οἶόν τε ἐπιμελῶς κατηρητισμένας, δωρεὰν μὲν ὡς πυρηνόρους ἀγγέλους εἰς τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς, ἐπ' ἀμοιβῇ δὲ εἰς τοὺς εὐποροῦντας τοιούτους, παρέχον οὕτως ἐντιμον καὶ ἀρκούντως ἐπικερδῆ πόρον ζωῆς εἰς τὰς προστατευομένας αὐτοῦ ταύτας τὰς ἀφιερωθεῖσας εἰς τὸ λεπτόν καὶ ἀγαθοεργόν τοῦτο ἐπάγγελμα.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ φάλαγξ τῶν νοσοκόμων τῆς ἀδελφότητος ἀριθμεῖ 16 μόνον γενναίας καὶ ἀγαθὰς γυναίκας, προφρόνως σπευδούσας ὅπως φέρωσι τὴν λαθίπονον αὐτῶν ἀρωγὴν, πανταχοῦ ὅπου τὰς καλέσῃ ὁ στεναγμὸς τοῦ ἀλγοῦντος πλησίον. Οὐχ ἤττον βεβαίως σὺν τῷ χρόνῳ θὰ εὐρυνοθῇ σπουδαίως καὶ θὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς πολλῶ μείζονα ἀριθμὸν νοσοκόμων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ εὐρυνσις τοῦ τμήματος τούτου ὡς καὶ πάσα ἄλλη ἐπέκτασις τῆς λειτουργίας τοῦ κατὰστηματος—εἶναι δὲ δυνατόν νά γείνωσι πολλὰ τοιαῦται,—προσαπικτεῖ μίαν εὐρυνσιν ἄλλην, ἀπαραίτητον εἰς πᾶσαν ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησιν τοῦ εὐεργετικοῦ σωματείου. Εἶναι αὕτη ἡ εὐρυνσις τοῦ χώρου αὐτοῦ. Ἄνευ δε ταύτης ἀδύνατος ἀποβαίνει πᾶσαι πειραιτέρω πρόδοσις τῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ πολύτιμον τοῦτο διὰ τὴν ἡμετέραν πόλιν ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν πολυδαίδαλον κοινότητα τοῦ Πέραν ἔδρυμα, ὅπου ἡ ἀπορος τάξις, ἀπειροπληθῆς τὸν ἀριθμὸν, συγκρούεται εἰς οἰκτρὰς τρώγλας, πα-

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Μὴν κλαῖς, μοῦ ἔλεγε, θυμᾶσαι ;
Δὲν μένει αἰῶνια ὁ τροχός
Τῆς μοίρας μας ἔς τὴν ἴδια θέσι,
Γυρνᾷ ὅπως ἡ γῆ· δέν στέκει,
Ὡς στέκει ὁ ἥλιος ὁ χρυσός.

Κι' ἐγὼ πικρὰ χαμογελοῦσα,
Ἐνῶ μοῦ ἴδακρυζε ἡ ματιὰ·
Τὴ μαύρη ἐνοιωθα ἀλήθεια·
Μὰ γύρισε ὁ τροχός . . . τί κρίμα !
Κι' ἔπεσ' ἀκόμα πειθ βαθεῖα.

Ἄντι τὰστέρια νάντικρύσω
Καὶ τῆς ἀλήθειας γλυκὸ φῶς,
Εἶδα τῆς μαύρης γῆς τὸ ψέμμα,
Εἶδα τοῦ πόνου τὴ μαυρίλα·
Τί κρίμα ! γύρισε ὁ τροχός ! . . .
Ἐλένη Σ. Σδορῶνου.

Σάμος.

ΜΑΞΙΜΟΣ ΓΚΟΡΚΗ (Πικρός.)

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ἄλλὰ καὶ ἐν Τυφλίδι ὁ Μάξιμος Γκόρκη ὀλίγον ἔζησε. Νοσταλγία τὸν κατέλαβε καὶ ἐπίστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸν Βόλγαν. Ἐνταῦθα ἤρξατο γράφων μικρὰ διηγήματα «Βόλξκη Βιέστνηκ». Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐσχέτισθῃ πρὸς τὸν περιφανῆ Ρῶσον συγγραφέα Βλαδίμηρον Καρολιένκο. Ἐν σχέσει πρὸς τὴν γνωριμίαν ταύτην ἰδοῦ τί διηγεῖται αὐτὸς ὁ Γκόρκη. αὐτῷ 1893-1894 ἐγνώρισαν ἐν Ν. Νόβογοροδ τὸν Β. Γ. Καρολιένκο, ὁ ὅποιος »πολλὰ ἐπραξεν ὑπὲρ ἐμοῦ, πολλὰ μοι ἔδειξε, »πολλὰ ἐδίδαξε. Γράψατε—ἐγραφε καὶ ἄλλοτε πρὸς τὸν Δ. Γκοροδέτσκομον—γράψατε, ὅτι »πρῶτος διδάσκαλος τοῦ Γκόρκη ἦτο στρατιώτης μάγειρος, ὁ Σμούρη, δεύτερος ὁ Ἀλέξανδρος »Μεθοδισεβιτς Καλιούκνη, ἄνθρωπος «ἐκτὸς τῆς κοινῆς», τρίτος ὁ Καρολιένκο . . .» Τὰ ἔτη τῶν βασιάνων καὶ τῶν περιπετειῶν ἔληξαν. Ὁ Γκόρκη εὐρίσκει εἰς τὸν εὐρύν δρόμον τῆς παγκοσμίου δόξης ζῆ ἐν Ν. Νόβογοροδ, ὅπου ἐνυμφεῖθῃ ἐξαίρι-

ρουσιάζουσα θέαμα ἂν ὄχι ἀκόμη καθ' ὀλοκληριαν ἴσον, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἀνάλογον πρὸς τὴν δεινοτάτην πέναν, τὴν δίκην ὀδυνηρᾶς ἐνδημικῆς νόσου μαστίζουσιν τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτεύουσας, συγκεντροί, ὡς γνωστὸν ὅλον τὸ ἀφρόεν ἄθος τῆς γυναικείας ἀριστοκρατίας, ἀριστοκρατίας γένους, πλοῦτος, καρδίας καὶ πνεύματος, ἀπολαίει δὲ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς στοργῆς συμπάσης τῆς καθ' ἡμᾶς κοινῆς. Ὡστε ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι ἐξακολουθοῦν νά βαίνει πάντοτε τὴν ἦν ἤδη βυθίζει ἐνθακρυντικωτάτην ὁδὸν τῆς οικονομικῆς εὐεξίας, εἰς ἣν ἡ παρούσα αὐτοῦ διευθύνσις κατῴρωσε νά τὸ περιεργάσῃ, βεβαίως θέλει διὰ καλπάζοντος βήματος προβῇ εἰς πᾶσαν συστηματοποίησιν καὶ πρόοδον, εἰς πᾶσαν εὐεργετικὴν κεινοτομίαν καὶ ἐπέκτασιν τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἥτις ἤθελε κριθῇ ἀνγκυαία πρὸς τὴν ὁσημέραι μείζονα τελειοποίησιν αὐτοῦ, ὅπως ὁσημέραι μείζονα καὶ τελειότεραν καὶ δὴ ἐν εὐρυτέρῳ ἀκόμη κύκλῳ παρέχῃ εἰς τὴν κοινῶν τὴν εὐλογητὴν αὐτοῦ ἀρωγὴν. Ταῦτα λέγομεν διότι ὄντως τὸ κατὰστατικὸν τοῦ ἰδρύματος παρουσιάζει σπουδαῖον περίσσευμα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη, ἐπιτρέπον νά ἐλπίζωμεν τὰ κράτιστα περὶ αὐτοῦ. Ἄναμφίβολον ἐπίσης ὅτι οὐδεὶς τῶν μέγα δυναμένων ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινῇ θ' ἀρνηθῇ τὴν πρόφροναν αὐτοῦ ὑποστήριξιν εἰς τὸν ἀρίστηλον τοῦτον τῆς γυναικείας φιλανθρωπίας Παρθενῶν ἐν περιπτώσει ἐκτάκτου ἀνάγκης.

Ἡ τοιαύτη ἐπ' ἀπειρον τελειοποίησις τοῦ ἤδη ἀγαστοῦ καὶ τελείου ἐν τῷ μέτρῳ τῆς σημερινῆς αὐτοῦ λειτουργίας σωματείου ἐπιτευχθήσεται κατὰ τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν γνώμην, διὰ τῆς προσθήκης νέων εἰδικῶν τμημάτων, εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν ὁμοίων θ' ἀφιερῶσωμεν τὸ προσεχές ἡμῶν ἄρθρον. Ἀλλὰ εἰς τὸν τοιοῦτον πλουτισμὸν τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἀπαραίτητος τυγχάνει κατ' ἀπαράβατον ὄρον ἡ εὐρυνσις τοῦ χώρου αὐτοῦ, εἰς ἣν δέον νά στραφῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος πάντα τὰ βλέμματα τῶν ποθοῦντων νά παρὰσχῶσιν εἰς τὴν Ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν τοῦ Πέραν στίβον πρὸς τὰ πρόσωροπῆν.

ΚΟΡΝΗΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

τον γυναίκα. Από της μετὰ τοῦ Καρολιένου φι-
λίας του τὰ διηγήματά του δημοσιεύονται εἰς
τὰ φύλλα τῆς πρωτεύουσας. Τῷ 1894 ἐξεδόθη τὸ
διήγημά του, Αἰμιλιανὸς Πηλάη· τῷ 1895 ὁ Τσε-
κάς, (ρωμαντικὴ καὶ δυνατὴ προσωπικότης) διή-
γημα, τὸ ὅποσον προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ δη-
μοσίου καὶ μετεφράσθη εἰς πλείστας ξένας γλώσ-
σας, μετὰ πολλὰ δ' ἄλλα ἔργα, τὸ 1898 τὸ μυ-
θιστόρημά του οἱ Μουζέκοι καὶ τὸ 1902 τὸ δράμα
τοῦ Νὰ Θιερέ, ἔργα ἀξίας οὐ τῆς τυχοῦσης.

Ἡ πρόοδος τοῦ Μαξίμου Γκόρκη ὑπῆρξε κατα-
πληκτικὴ. Δέκα ἔτη πρὶν ἀφανῆς, ἀνεδείχθη μονα-
δικὴ καὶ ἐνδοξὸς προσωπικότης. Ἰδίως τὸ ὄνομα
τοῦ Γκόρκη ἐγένετο πασίγνωστον τῷ 1898, ὅτε
τὰ διηγήματά του ἐξετυπώθησαν ἰδιαιτέρως. Καὶ
τὸ κοινὸν καὶ ἡ κριτικὴ ἠσθάνθησαν τὸ ὑπὸ ἐξέ-
χων προνομίων τῆς φύσεως περικοκισμένον πνεῦμα
τοῦ Γκόρκη ἐμπνέον τὸν θυμωσμένον καὶ τὴν
κατάπληξιν.

Ἐξωτερικὸν ἐμφαντικόν, ἀφελῶς ἐρριμμένη πρὸς
τὰ ὄπισθεν κόμη, μπλουζα ἐργατικὴ, περιβάλ-
λουσα σῶμα εὐρωστον καὶ ῥωμαλέον — ὁ Γκόρκη
ποτέ δὲν φέρει διάφορον ἐνδυμασίαν, — τὸ πᾶν
ἐν αὐτῷ ὑπενθυμίζει τὸν θαρραλίον, φρόνιμον
χωρικὸν νέον, ἐξ ἐκείνων τοῦς ὁποίους καθ' ἑκατον-
τάδας συναντᾷ τις εἰς τοὺς δρόμους εἰς ζήτησιν
τύχης. Τὸ ὄνομά του εἶναι γνωστὸν εἰς πάσας
τὰς Ῥωσικὰς τάξεις καὶ δὲν ὑπάρχει ἐφημερίς ἢ
περιοδικόν, ἐν ᾧ δὲν κατεχωρίσθη μία ἢ περισσό-
τεροι διατριβαὶ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεαροῦ
συγγραφέως καὶ τῶν ἔργων του. Αἰσθάνεται ἑαυτὸν
τούτου ἕνεκα ἐν δυσαρέστῳ θέσει καὶ ἀπειροῦει νὰ
συχνάξῃ εἰς δημοσία μέρη. Κατὰ τὴν ἀφίξιν του
εἰς Πετροῦπολιν, Μόσχαν ἢ εἰς ἄλλην τινὰ πόλιν
αἱ ἐφημερίδες γέμουσιν ἀνεκδότων καὶ σημειώσεων
περὶ τοῦ Γκόρκη. Τὸν χειμῶνα τοῦ 1899 ὁ Μαξι-
μος Γκόρκη αὐρίσκειτο ἐν Πετροῦπόλει. Ἐνταῦθα
πρὸς τιμὴν αὐτοῦ διοργανώθη φιλολογικὴ ἑσπερίς.
Κόσμος μέχρις ἀσφξίας κατέκλυσε τὴν αἴθουσαν
καὶ ὅτε ὁ Γκόρκη παρῆλθε εἰς τὴν ἐξέδραν, τὸ
δημόσιον τὸν ὑπέδειξε δι' ἰκκωφωτικῶν ἀνευφη-
μιῶν καὶ αἱ ἐνθουσιαστικαὶ αὐτὰ ἐκδηλώσεις ἐξ-
ηκολούθησαν μέχρι τέλους τῆς ἑσπερίδος. Ὁμοίως
φύσεως ἑσπερίδες ὀργανοῦνται ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Γκόρ-
κη καὶ τηλεγραφήματα θερμῶν χαρισισμῶν φέ-
ρουσι μέχρι τῆς Νιζνί τὴν ἡχὴ τῶν τιμητι-

κῶν ἀγαλλιᾶσεων. Κατὰ τὸ 1902 ὅτε ὁ Γκόρ-
κη μετέβη εἰς Πετροῦπολιν πρὸς ἐκτύπωσιν
τοῦ μυθιστορήματος «Θωμάς τοῦ Γοργγέεβ»,
διεδόθη, ὅτι εἰς τὸν χορὸν τῶν φοιτητῶν τῆς Ια-
τρικῆς εὐρίσκειτο καὶ ὁ Τσέχωφ μετὰ τοῦ Γκόρκη.
Ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ Τσέχωφ δὲν παρευρίσκετο, ἀλλ'
ὅτι ὁ Γκόρκη ἦτο πράγματι εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὸ
πλήθος ἐπέσει ἐπ' αὐτοῦ, ὁ συγγραφεὺς κατέφυ-
γεν εἰς μικρὰν τινα γωνίαν ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα
παρητήρηθη καὶ αἱ κυραὶ ἀπέτελεσαν περὶ αὐτὸν
ἀδιάσπαστον κύκλον. Ὁ συγγραφεὺς ἵσταται καὶ
σιωπᾷ· σιωπῶσι καὶ αἱ εἰδωλολάτρινές του. Ἐπ-
τόσον θὰ διήρκει τὸ μελοδραμα τοῦτο ἄγνωστον,
ἂν ἐγκλίρω; δὲν ἔσπευδον οἱ φίλοι του νὰ ἐλευθε-
ρώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ στενωποῦ τούτου κύκλου.
Ὁλοκλήρους ἡμέρας οἱ διοργανῶνται εὐεργετικῶν
ἑσπερίδων πολιορκοῦσι τὸν οἶκόν του καὶ ἐντοχλοῦτ
διὰ παρακλήσεων τὸν Γκόρκη, ὅπως ἀποσπάτωσιν
ὑπόσχεσίν του, ὅτι θ' ἀναγνώσῃ κατὰ καίτοις
Θρασύ; προέτεινε εἰς τὸν ὀραματικὸν συγγραφέα
τοῦ «Μετσάνης» δύο χιλιάδας ρούβλια διὰ νὰ
τὸν ἐπιδείξῃ εἰς τὸ δημόσιον· ἀλλ' ὁ Γκόρκη ἔ-
δειξε τὴν θύραν εἰς τὸν γενναῖόν του ἱμπρεσσά-
ριον. Οἱ ἐπαίται ἐν Πέτρουπόλει ἐπαίτουσι γιὰ τὸ
ἄνομα τοῦ Γκόρκη. Ἡ ἀγάπη, ἣς ἀπολαύει ὁ
Γκόρκη ἐν Ῥωσίᾳ εἶναι μεγίστη. Εἶναι σήμερον
μία ἀπὸ τὰς ἐξοχωτάτας μορφὰς ἐν τῇ συγ-
χρόνῳ Ῥωσικῇ φιλολογίᾳ, ὁ Τσάρος τοῦ διηγήμα-
τος, ἱστάμενος εἰς τὰ ὕψη ὡς «πόλις ἐπὶ ὄρους»
καὶ εἶναι τὸσον δημοτικὸς ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς,
ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ γνωστὸς Τολστόη. Ἡ κολοσ-
σαία, ἢ ἀσυνήθης αὐτῇ πρόοδος τοῦ Γκόρκη,
ἢ συντελεσθεῖσα ἐν συντομωτάτῳ χρόνῳ, ὑπεν-
θυμίζει τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς
τοῦ Διός. Οὐδεὶς συγγραφεὺς ἀναγινώσκειται τό-
σον, ὅσον ὁ Γκόρκη. Ἡ διάδοσις τῶν ἐξ μεγάλων
τόμων του ἔχει τι τὸ ἐκπληκτικόν, τὸ ἐξαιρετικόν
ἐν τῇ Ῥωσικῇ φιλολογίᾳ. Λαμβάνων τις ὑπ' ὄψιν
ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀριθμεῖ βίον μόλις ὀλίγων ἐτῶν,
πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οὐδεὶς, οὐδ' ὁ Τολστόη,
οὐδ' ὁ Δοστογιέφσκη, οὐδ' ὁ Στεδέρνη, οὐδ' ὁ Τουρ-
γένιεφ, οἱ κορυφαῖοι τοῦ Ῥωσικοῦ μυθιστορήμα-
τος, κατέκτησε μετὰ τόσης ταχύτητος τὸσον
εὐρὺν κύκλον ἀναγνωστῶν, ὅσον ὁ Γκόρκη. Τὰ
ἔργα του εἶναι διαδεδομένα κατὰ δεκάδας καὶ

ἑκατοντάδας χιλιάδων, ἢ διὰ δόσεις αὐτὴ δὲν
περιορίζεται μόνον ἐκ τῆς Ῥωσικῆς ὀρίοις. Με-
ταφράζουσι, κρῖνουσι, συνιστῶσι τὸν Γκόρκη,
ἐνδιαφέρονται διὰ τὰς λεπτομερεῖας τῆς προ-
σωπικῆς ζωῆς του ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ, Ἀγ-
γλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἰαπωνίᾳ, Ἀμερικῇ. Ὁ πρὸς τινων
ἐτῶν ἀνυπόδητος Γκόρκη, κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔ-
τους τούτου ἠγόρασε κτήματα ἐν Κριμαίᾳ ἀξίας
ὑπὲρ τὰς 775 χιλιάδας ρουβλίων.

Ζωγράφος τοῦ λόγου, ἐξοχος κατὰ τὴν δύναμιν
τῆς περιγραφῆς, τρυφερός ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν θεμά-
των του, δαιμόνιος ἐν τῇ ἐξικονίσσει τῶν παθῶν,
ἐν τῇ ἐξωτερικεύσει τῶν διανοητικῶν καὶ ψυχι-
κῶν δυνάμεων τῶν προσώπων του, ἐργάζεται μεθ'
ὑπερόχου τέχνης καὶ βαθυτάτης παρατηρήσεως.
Ἡ γλώσσά του φωτεινοτάτη, πλήρης τόνου, ἐκ-
πληκτικὴ ὑπὸ ἔποψιν χρώματος, πλουσία εἰς με-
ταφοράς, εἰς ἀπροσδοκῆτους ἀντιθέσεις, εἰς τριπλὸν
ἐκφράσεως, τὸν ὅποιον κανεὶ; δὲν ἐφάντασθη, οὐδ'
ἐτόλμησεν, οὐδ' ἐπραγματοποίησε τόσον μαγικῶς
καὶ ἐπιχαρίτως, εἶναι ὑπέροχος, μεθυστικὴ ὡς τὸ
περίφημον Ἀλάσχ τῆς Ῥωσίας, γοητευτικὴ, ἀλη-
σμόνητος.

Ἀναλυτικώτερον τὰ πρόσωπα τοῦ Γκόρκη θὰ ἡ-
δύνατό τις νὰ διακρίνῃ εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας.

(Ἐπεὶ συνεγεία)

Κλεάνθης Βαδαροδίας

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

I.

Ἐντὸς τοῦ μεγάλου σπουδαστηρίου, ἐν τῷ ὀ-
πίῳ ὁ Δανιὴλ Βιτρώ ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ
πλάτος, τὰ πάντα ἦσαν ἀνετα ἄμα καὶ σοβαρά.
Τὰ παραπετάσματα ἦσαν κατεβασμένα, δύο
ζύλα ἐσπινθίζον ὅπισθεν τῶν ἐξ ἐστρωμέ-
νου χαλκοῦ πυροστατῶν, ἢ δὲ λυγνία, ἐπὶ γωνίας
τινὸς τοῦ γραφείου τεθειμένη, ἐφώτιζε τὴν γραφι-
κὴν ἀταξίαν τῶν ἐκτεθειμένων χαρτίων καὶ τῶν
λανοικτων βιβλίων, πλησίον τῶν ὁποίων γυνὴ τις
ἔραπτε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν.

— Τί συλλογιέσαι, πουλάκι μου;

Ἡ φωνὴ ἦτο χυδαία, ὁ τόνος κοινός. Ὁ
Δανιὴλ συνωφρώθη ἀνεπαίσθητος καὶ ἐπύσε
βαδίζων.

— Ἐπιθυμοῦμαι πολὺ νὰ το μάθῃς;

— Μὰ τὴν πίστι μου! Ἐγὼ τὸ δικίωμα,
νομίζω.

Ἡ φωνὴ ἦτο ἔντονος, τὸ δὲ μῦθρον καὶ θορσὺ
βλέμμα αὐτῆς ἐξέφραζεν αἰφνιδίαν δυσπιστίαν.

Ἡ αὐτὴ ἐκφρασις ἀορίστου ἀνίης ἐφάνη ἐπὶ τοῦ
προσώπου τοῦ Δανιὴλ, ἐνῶ μετὰ σοβαρότητος ἀ-
πήντα:

— Σκέπτομαι τὴν Οὐταμάρο.

— Τί εἶν' αὐτό; Καμμιά χορεύτρια ἰσπανίς;
ὑπέλαθε διανοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς μετ' ἐκπλή-
ξεως.

— Ἐξάδελφίς τις τῆς ὤραίας Ὑπερό; . . . Ἄ,
μείνε ἤσυχος . . . εἶναι τὸ ἔργον ἐνός ζωγράφου
ἰάπωνος.

Ἡ δὲ εἶπεν ἐπαναλάβει τὴν ἐργασίαν τῆς με-
κίνημα αἰκτου.

— Ἄ! καλὰ . . . Κανέναν καραγκιόζης, σὰν
ἐκεῖνα ποῦ ἐνασχολεῖσαι συνήθως;

— Τὸ ἦρες, καλὴ μου Μαρή . . . Ἐνας κα-
ραγκιόζης, διὰ τὸν ὅποιον μ' ἐζήτησαν νὰ γράψω
ἐν ἄρθρον εἰς τὴν Αἰσθητικὴν Ἐπιθεώρησιν.

Ὁμιλῶν ὁ Δανιὴλ ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ γρα-
φείου του καὶ ἔσπευε πρὸς ἑαυτὸν κυτίον πληρὸς
εἰκονογραφίῶν. Ἡ Μαρή ἠρώτησε πάλιν:

— Πληρόναι αὐτὴ ἢ Ἐπιθεώρησις;

— Ἄ! δὲν ζεῦρω, ἀπήντησεν ὁ Δανιὴλ μετ'
ἀνυπομονησίας. Εἶναι μία νέα ἐφημερίς . . . Ἄ-
φυσέ με νὰ ἐργασθῶ.

Χωρὶς οὐδὲν νὰ εἴπῃ, ἐπανέλαβε τὴν ραφήν τῆς,
ἐπεκράτησεν δὲ μακρὰι στιγμαὶ σιγῆς, κατὰ τὴν
ὁποίαν μόνον ὁ τριγμὸς τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χάρ-
του καὶ ὁ ἀσθενὴς ξηρὸς κροταλισμὸς τῆς δα-
κτυλήθρας ἐπὶ τῆς βελόνης ἠκούετο. Ἐνίοτε ὁ
Δανιὴλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ὡς διὰ νὰ ὀμιλήσῃ,
εἶτα συνέσφιγγε τὰ χεῖλη καὶ ἐπανήρχιζε τὴν
γραφὴν. Κωδωνισμὸς ἀντηχῆσας τὸν ἑκάμει νὰ
σκιρτήσῃ.

— Ποῦτος ἦμπορεῖ νὰ ἦναι αὐτὴν τὴν ὥραν; Ὑ-
πέλαθεν.

Εὐθὺς ἡ Μαρή ἠγέρθη.

— Νὰ πηγαίνω; ἠρώτησε.

— Όχι, μείνε . . . Δέν περιμένω κανένα . . .
Αίφνης ή θύρα ήνεώχθη.

Φωνή ἐγκάρδιος ἀνέκραξε:

— Καλοσπέρα, φιλε μου! Δέν με ἀναγνωρίζεις; . . . Ά, συγγνώμη, ἐνόμιζον ὅτι εἶσαι μόνος.

Ὁ Δανιήλ ἐπροχώρησε ζωηρῶς, τείνων τὰς χεῖρας.

— Φρενέλ, καλέ μου Φρενέλ Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς πού σε ἱπαναβλέπω!

Ὁ νέηλος, νέος κοντόχινδρος, μέ ὄφθαλμοὺς ἀφέλειαν ἐκφράζοντας, ἔστατο καρφωμένος ἀδεξίως, ἡμιστραμμένος πρὸς τὴν Μαρή, ἀναμένων ἀναμφιδόλως ὅπως τὸν παρουσιάσουν. Ὁ Δανιήλ ὅμως, ὅστις δέν ἐφαίνετο παρατηρῶν τὸ κίνημα τοῦτο, συμπρέσυρε τὸν φίλον του λέγων:

— Τί εὐχάριστος ἔκπληξίς! Κάθησε ἐκεῖ κοντά μου, νά τα 'πούμε ὅπως πρώτα . . .

Ὅταν ὁ Φρενέλ ἐκαθέσθη, ἔζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ζωηρὰν μελάγχρουν φυσιογνωμία, καὶ τὸν ἐρυθρὸν κοιτανίτην κατὰφορτον ἐκ λευκῶν τριχάπτων, τὰ ὅποια εἶχον ἐλύσει τὸ βλέμμα του. Ἄλλ' οὐδέν πλέον εἶδεν ἐκ τούτων, οὐδέν, ἐκτὸς τῆς χαριέσσης φυσιογνωμίας τοῦ Δανιήλ, ὅστις περιχαρῶς τῷ προσεμεδίξα καὶ ἱπανελάμβανε:

— Χαίρω . . . Όχι, δέν ἤμπορεῖς νά φαντασθῆς ὅποτην εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι ἱπαναβλέπων σε . . . Ἀνηθῶ κατὰ δέκα ἔτη . . .

Ὁ Φρενέλ ἤρχισε νά γελά.

— Μά τὴν πίστιν μου, δέν ἔχεις ἀνάγκην. Ἡξεύρεις ὅτι δέν ἤλλαξες οὔτε κατὰ γραμμὴν, ἀφ' ὅτου δέν σέ εἶδα.

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ Δανιήλ, ἔχω λευκὰς τρίχας εἰς τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα μου ἀκόμη. . .

Ἄλλὰ ὀλίγον μέ μέλει! Δέν ἔχω πλέον νά κάμω κατακτήσεις!

Ὁ Φρενέλ τὸν προσέβλεψεν ἐν ἀμηχανία, ἐρριψε κρύφιον βλέμμα ἐπὶ τῆς δακτυλήθρας, τῆς τολύπης, τῆς ψαλίδος καὶ κατέληξεν εἰπών:

— Πραγματικῶς . . . εἶσαι ἔγγαμος . . . Δέν το ἤξευρα . . . ὦφειλες νά . . .

Ὁ Δανιήλ τὸν διέκοψεν, ἐν βραχεὶ δέ:

— Όχι, δέν εἶμαι ἔγγαμος τῷ εἶπε.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ ἀγαθὸς Φρενέλ, ὅλον ἐν ἐμπλεκόμενος ἐν τῇ ιδέᾳ ὅτι ἐφάνη ἀδιάκριτος.

Ὁ Δανιήλ ἐσιώπα καὶ τυμπανίζων διὰ τῶν δακτύλων ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ τεθειμένου χαρτίου. Τότε ὁ Φρενέλ ἱπανέλαβε, χαίρων ἐπὶ τῇ παρεκτροπῇ τῆς συνομιλίας:

— Ἄ! Ξεύρεις ὅτι μέ διώρισαν καθηγητὴν τῆς ρητορικῆς εἰς τὸ Louis-le-Grand;

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δανιήλ· μὰ ὅχι δέν τὸ ἤξευρα! Καὶ δέν μοι τὸ λέγεις εὐθύς ἀμέσως, ἀντί νά . . . "Εμελλε νά εἶπη: ἂντι νά διερωτῆς τὰ κατ' ἐμέ· ἄλλ' ἐφοβήθη μή λυπήσῃ τὸν Φρενέλ, ὅστις ἀνελάμβανε τὸ ὡς ἀγνοοῦ συνεσταλμένου κυνὸς ὕψος του.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν εὐθύμως, θά ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν Toulouse, καὶ δέν θά περάσουν πλέον δέκα ἔτη χωρὶς νά ἰδῶθῶμεν ἔ! ἱγκαθίσταται ἐδῶ;

— Ὡ! ἔγκατεστάτην ἦδη· ἀπὸ μηνὸς εἶμαι ἐν Παρισίοις μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου· εὐρομεν ἐν ὠρατῷ, μικρὸν διαμέρισμα ἐν τῇ ὁδῷ d' Assas· ἔχει θέαν ἐπὶ τοῦ Λουξεμβούργου, ὅχι πολὺ μακρὰν τοῦ Λυκαίου, οὔτε πολὺ πλησίον. . . . Τέλος πάντων, εἶναι κατὰ ὠρατῶν· ὅλα μόνον μας τὰ ἀνηρτήσαμεν, τὰ διευθετήσαμεν ἐγὼ ἡμῶν ὁ θαλαμοστόλος. . . Μόλις ἀπηλλάχθητων φροντίδων τούτων, ἤρχισα ἀμέσως νά σε ἀναζητῶ, διότι φαντάζεσαι βέβαια ὅτι μίαν μόνον σκέψιν εἶχον, νά σ' ἐπανεύρω τὸ ταχύτερον. Ἐκοπίασα κἄπως, ἀλλὰ ὑπήγα εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν «Καλῶν Τεχνῶν», εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῆς Νέας Τέχνης, εἰς ὅλα τὰ κέντρα τῆς ἱαπωνικῆς εἰδικότητος. Καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

Ὁ Δανιήλ προσέβλεπε φιλοστόργως τὴν φαιδράν ὄψιν τοῦ φίλου του.

— Εἶσαι πολὺ εὐγενὴς διότι μέ ἐσκέφθης ἀμέσως. . . Καὶ ἤξευρες ὅτι ἐργαζόμεν ἐπὶ τῶν ἱαπωνικῶν εἰδῶν;

(Ἐπεται συνέχεια)

Κ. Φωτιάδης

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ

Ἀφιερῶνται εἰς τὸν φίλον μου
Α. ΚΑΣΙΜΑΤΗΝ

Ὅποταν κρούσῃ παγερὸς ὁ κῶδων τῆς θαρῆς μου,
καὶ ὡς προῆ τὸ πνεῦμα μου εἰς ἄψιν περουργίῃ,
Ἐλθέ, σὺ, ὄν ἠγάπησα ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς μου,
πρὶν ἢ ἡ ὥρα τῆς ταφῆς τοῦ φίλου σου ἡχῆσῃ.

Ἐπὶ τὸ φῶς τὸ ἀμυδρὸν τοῦ δίοτος ἡλίου,
τὴν λάμψιν τὴν τρομέσσαν τῶν νεκρῶν κηρίων,
Ἐξηπλωμένον θά ἰδῆς ἐντὸς στενοῦ φορέλου
Ἐκείνον, ὄν ποτε σφραγῶν ἐνὶ φέρετρῳ παιδίον.

Ἐπόλενος ἢ ἄλλοτε γελοῦσα μορφή του,
Ἄκνητος θά κηται τῶν ὠχρὰ καὶ σκελετώδης.
θὰ τὸν λαλήσῃς πλὴν μακρὰν, μακρὰν σου ἢ ψυχῆ του
θὰ σ' ἀπαντήσῃ ὡς κλαυθμὸς ψυχρὸς, ἀγνωσιώδης.

Ἡμίλειστον καὶ ἀπλαγῆς τὸ ὄμμα του εἰσέτι,
Ὅσει αἰτοῦν τὸν οἶκτόν σου εἰς σέ θά προσηλώσῃ,
καὶ τότε εἰς οἰχόμενα θά ἀνατρέξῃς ἔτη,
καθ' ἃ εἰσέτι ζωηρὸς πᾶν πάσχον συνεπτόει.

θὰ μένον ἐτι ἀνοικτὰ τοῦ πτώματος τὰ χεῖλη,
Ὅπως τὸ βῆδον ἄχροα τὸ μαρμαρῆν τελείως·
καὶ κλαίων θά ἐνθυμηθῆς ὅτι ποτὲ ὄμιλει
τὸ στόμα τοῦτο κ' ἐψάλλε τὸ πένθος αἰωνίως.

τὸ φέρετρόν μου ὄροσερὰ δέν θά στολλίζον κρίνα,
τὰ ἀνθ' ἅπερ ἐκ μικρῆς ἡγάπων ἡλικίας·
Ὡ! τοὺς πτωχοὺς οὐδέποτε στολλίζουσι ἐκεῖνα,
Ἐκείνους, ὅς ἐμάρασε ὁ λίψ τῆς ὄφρατιας!

Ἐσπέρα περίθ θλιβερά θ' ἀπλοῦται φθινοπώρου
εἰς δίοσιν πλέον σκυθρωπῆν ὁ ἥλιος θά κλίνῃ,
Ἡ φύσις πᾶσα λίθανοι νεκρώσεως προώρου
θὰ ἀποπνέῃ, κ' ἐν σιγῇ πᾶν θέλητρον θά φθίνῃ.

Γνωρίζω πῶς φθινοπώρου μ' ἐράφῃ ν' ἀποθάνω,
καὶ θά θρηνησῃς μόνος σὺ τὸ τάφον μου ἐπάτω!

Β'.

Ὁ Βορρῆς παγερὸς ὡς θανάτου προῆ
τὴν στολήν θά μαραίνῃ τῶν κλώνων,
Ὅς ὑπόγειος δὲ ἐνταγία βοῆ
Ὁ κλαυθμὸς του θ' ἀκούηται μόνος.

καὶ ἐνῶ παγερὰ θά ἀπλοῦται σιγῇ
καὶ ὠχρὰ θά προβαίῃ ἡ σελήνη,
θὰ ἀκούσῃς βαθὴν ἢ στενάξῃ ἢ γῆ,
καὶ ὠχρὸν τὸ πᾶν αὐθις νά γίνῃ.

Ἀκολουθῶς φωνὴ θ' ἀντηχῆσῃ μακρὰν,
Ὅσει θρηνητὸς βαρὺς εἰς αὐτόσους,
καὶ ἀνέμου πνίγη θά ἰδῆς φοβεράν
τὰς ἰσχυρὰς νά κινῇ κυπαρίσσους

θὰ ἀκούσῃς λυγρὰν συντριβὴν σκελετῶν,
κ' εἰς τι φῶς ἐν τῇ γῇ ὑποφωδύσκον
Μνημα τότε πρὸ σοῦ θά ἰδῆς ἀνοικτόν,
κ' ἐκ τοῦ βάθους του φάσιμ' ἀναθρῶσκον.

Αἱ νεκρῶσαις προαί, ἄς ἐκ σπλάγγων ἢ γῆ
καὶ οἱ τάφοι φρικτῶς ἐξεμῶσι,
τῆς λευκῆς του στολῆς ἐν βαθείᾳ σιγῇ
ἀυσοσώδως τὰς πτυχὰς θά κινῶσι.

θὰ σέ λάβ' ἡ σκιά εἰς ἀγκάλην ψυχρὰν,
Ἐλαφρὰ θά πετάξῃ ὡς φύλλον,
κ' εἰς αὐτὴν ὑπὸ λάμψιν τῆς Φοῖβης ὠχρὰν
θὰ ἰδῆς τὸν θανάτον σου φίλον.

Ὅσει νέφος λευκὸν διὰ μέσου νεφῶν
Ὁ νεκρὸς κεραννώδῃ πορείᾳ
διαγράφων, ταχὺς, ὡς ὁ φεῦγων τυφῶν,
θὰ πετιᾶ εἰς ὄδον αἰθερίας.

Ἐγιάλιος βαρὺς, ἰδυρμός, συμφορὰ!
Ἡ μακρὰ ἐνταγία σιρόνη,
Ὅσει δαίμων ὠχρὸς εἰς τὰ σκότη περῆ
κ' ὅπ' αὐτὴν ὁ νεκρὸς καὶ σὺ μόνος!

θὰ διέλθῃς βουρὰ, ζωφερὰς ἀτραποῦς,
καὶ θαλάσσης καὶ ἀγρίου μέρη,
κ' ἐπὶ τέλους ταχὺς τοῦ θανάτου ὁ ποδὸς
εἰς μνημείων σιγῇ θά σέ φέρῃ.

εἰς τὸν τάφον ἐκεῖ τῆς μητρὸς ὁ νεκρὸς
θὰ σταθῇ πρὸς σιγὴν καὶ θά κλαύσῃ.
καὶ τανύων εὐρέα πτερὰ ἐλαφρῶς
τὸν αἰθέρα καὶ πάλιν θά ψαύσῃ.

πρὸ χωρίου μικροῦ μετὰ πτησιν γοργῆν
τὸ μακρὸν σάβανόν της θά κλείσῃ
θὰ κατέλθῃ βραδύ ὡς πτηνὸν πρὸς τὴν γῆν
κ' ἐπὶ στέγης μικρῆς θά καθίσῃ.

Όπασίαν πρό σοῦ θὰ ἰδῆς ζωρῶν.
Ἐπὶ λάμψιν κηροῦ σθενομένην
Ρόδον εἶτι κλειστόν, ὡς αὐτὴν φροσεράν,
Κορασίδα βαθὺ κοιωμένην.

Καὶ ὡς πνεῦμα Βορρᾶ τὰς σινδόνας δονῶν,
Πρὸ τῆς κόρης εἰσδύων μὲ πόνον,
Καὶ θὰ σ' εἴπη πικρῶς μεσιδῶν καὶ θρηνηῶν
Πῶς αὐτὴ τὸν ἠγάπα καὶ μόνον.

Τὴν ἰσχυρὴν κεφαλὴν σου, θωπειῶν ζητῶν,
Πρὸς αὐτὴν θὰ θελήσῃ νὰ κλίνη,
Ἄλλα τότε μακρὰν ὡς σημεῖον φρεκτῶν
Τῆς γλιανκῆς θ' ἀκουσθῶσιν αἱ θρήνοι.

Καὶ τὸ πᾶν θὰ χαθῆ εἰς τὰ σκότη εὐθύς,
Καὶ νεκρὸς καὶ σινδόνη καὶ κόρη,
Καὶ καπνὸς ἀμανρὸς ἐκ τῆς γῆς ἐγερθεῖς,
Ἐλαφρῶς θὰ χαθῆ πρὸς τὰ ὄρη.

Δυστυχῆς ὁ πωχὸς, ἂν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ
Λαμπηδὸνα ζητῇ εὐτυχίας·
Ὡ! ποτὲ δι' αὐτὸν δὲν θὰ λάμψῃ ἡ αὐγὴ,
Εἶναι τέκνον ἰδύνης ἀγρίας.

Γ'.

Εἰς τὸν ὀρίοντα ἠὼς γλικεῖα θὰ προβάλη,
Καὶ τότε θὰ ἐνθυμηθῆς τοῦ φίλου σου τὴν λύρα·
Ἐπὶ τοῦ τάφου μου πτηνὸν φιλέρημον θὰ ψάλλῃ
Πικρῶς ἐκεῖ θρηνηλογοῦν τοῦ ὄρφανοῦ τὴν μοῖραν,

Γνωρίζω πῶς φθινόπωρον μ' ἐγράφη ν' ἀποθάνω,
Καὶ θὰ θρηνηθῆς μόνος σὺ τοῦ τάφου μου ἐπάνω.

26 Ἰανουαρίου 1904.

Α. Πράξιμος.

Μάιος 1904

Ὁ Στάνλεϋ. Ἰδοὺ ἐν ὄνομα, τὸ ὅποιον, ἐὰν δὲν μείνη ἀθάνατον, τοῦλάχιστον ἤμπορεῖ νὰ καυχήθῃ ὅτι εἶναι πασιγνωστόν. Ἦμπορεῖ κανεὶς σήμερον νὰ ἀγνοῇ τί ἐστὶν Ἄνδρῆ, Νόρδινγκολδ, Νάνσεν, τὸ ὄνομα ὅμως τοῦ Στάνλεϋ εἰς οὐδένα εἶνε ἀγνωστόν. Ὅλοι μας ἀγνωσάμεν τὸ: Εἰς τὰ βῆθη τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ζωηρὰν ἐκείνην ἐποποιεῖαν, τὴν Ὀδύσειαν τοῦ μεγάλου ἐξερευνητοῦ, ἔργον αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐνῶ οὗτο; διηγείται τὴν ἀποστολὴν του, ὡστε ὁ Στάνλεϋ δὲν ἦτο μόνον ἀκάματος ἐξερευνητής, ἀλλὰ καὶ κάλλιστος συγγραφεύς. Τὸ δὲ ἀνωτέρω ἔργον του ἠδδοκίμησεν ὅσον καὶ τὰ σπουδαιότερα καὶ μᾶλλον ἀναγνωσκόμενα μυθιστορήματα. Πρὸ τοῦ 1874, πρὶν δηλαδὴ ὁ Στάνλεϋ εἰσδύσῃ εἰς τὰ σκότη τῆς μελαίνης ἡπείρου, ἡ Ἀφρικὴ ἦτο ἀγνωστός σχεδὸν εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰς τὸ ἔργον ἄρα αὐτοῦ ἀπείλειται ὁ πολιτισμὸς τῆς Ἀφρικῆς καὶ δὴ ἡ γένεσις τοῦ κράτους τοῦ Κόγγου. Ὁ Στάνλεϋ εἶνε ὁ Κορτεζ τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος.

Τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἡ γαλλικὴ ὀρθογραφία.

Ὡς γνωστόν, πολὺς λόγος γίνεται ἐν Γαλλίᾳ περὶ τῆς ἀκλουστεύσεως τῆς ὀρθογραφίας. ἦτις ἔχει πολλήν σχέσιν με

τὸν παρά τισι τῶν ἡμετέρων πόθον τῆς καταργήσεως αὐτῆς. Εὐτυχῶς ἐν Γαλλίᾳ τὰ πράγματα δὲν ἔχουσιν ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ὅπου ὁ καθένας εἶνε ἐφευρέτης γραμματικῶν κανόνων, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἀπαραίτητως τὴν γραμματικὴν. Ἐκεῖ, φίλτατοί μου, τὰ πράγματα διεπονται κάπως συστηματικώτερον, καὶ διὰ τὰ γράμματα ἴσταται ἡ Ἀκαδημία, ἣς τὸ ἔργον δὲν εἶνε νὰ ἀπαθανατίσῃ σαράντα ὀνόματα συγγραφέων, ἀλλὰ νὰ μερψῶν τὴν γλῶσσαν. Σημειώσατε, σὰς παρακαλῶ αὐτὴν τὴν εἶδῃσιν, ἀγαπητοὶ κύριοι καρηκομόωντες. Τὴν δανεῖζμαι ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γαλλ. Χρόνου, ὅστις, σὰς βεβαιῶ, δὲν τὴν δίδει δι' ὁμᾶς, ἀλλ' διὰ τινὰς ἀξιοσπᾶστας, οἵτινες μεταρρυθμίσαντες τὸ πρόγραμμα τῆς Ecole Normalé, δὲν θεωροῦσιν ὑποχρεωτικὴν τὴν Ἑλληνικὴν διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ προσερχομένους. Ἐκ τῆς καινοτομίας ταύτης προβλέπων ὁ συντάκτης τοῦ Χρόνου τὰς συνεπείας αὐτῆς, τὰς ὁποίας μαντεύει δεινῶς, λέγει οὕτως ἐν τῇ ἐκλείψει τῆς Ἑλληνικῆς θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀπώλεια τῆς γαλλικῆς. Ἐκαστος θὰ γράφῃ ἀγνωστὴν τὴν ἐτυμολογίαν τῶν ἐν χρήσει λέξεων, σὺν τῇ ἀπλουστεύσει δὲ τῆς ὀρθογραφίας θὰ ἐπέλθῃ ἡ κατάργησις αὐτῆς. τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐπιφέρει τὸ αὐθαίρετον τῶν τύπων καὶ συνεπῶς τὴν δυσκόλιαν τῆς ἀναγνώσεως. Ἡ διατήρησις τοῦ ἐτυμολογικοῦ χαρακτῆρος εἶνε

διὰ τὴν λέξιν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τέκνου. Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα δὲν νὰ διατηρήσῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὕψος, ὅπερ κατέχει ἐκ τῆς Λατινικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς, ἐξ ὧν πηγάζει. Καὶ ὁ πατριώτης γάλλος, τοῦ ὁποίου δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σὰς μεταδώσω τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ τὸ ἄβρον, ὅπερ ἔχω ὑπ' ὄφιν, εἶναι ἀνυπόγραφον, ἐπιλέγει ὀδυρόμενος ὅτι τὸ κίνημα εἶνε ἀπογοητευτικὸν διὰ τὸ μέλλον τῆς γαλλικῆς γλώσσης καὶ παιδείας!

Τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Τὰ ἐν τῷ ζωϊκῷ ὄργανισμῷ ἀνακαλυφθέντα μέχρι ταῦδε στοιχεῖα εἶναι 15. Ἐκ τῶν 15 τούτων στοιχείων τὰ 14 ἀπαντῶνται ἐν τῷ θαλασσίῳ ὕδατι. Ο.κ. Κεντόν, κατὰ τινὰ ἀνακοίνωσιν γεννημένη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, παρατήρησεν ὅτι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ αἷμα. Πρὸς τοῦτο ἀφῆμαξέ μεχρις ἐξαντλήσεως ζωῆς τινὰ, μετ' ὃ εἰσθίγαγεν εἰς αὐτὰ ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου ποσότητα ὑπερβιγούσαν τὸ ἴδιον αὐτῶν βάρους. Τὰ ζωα ταῦτα ἐντὸς 5-6 ἡμερῶν ἀνέλαθον ἐντελῶς. Τὸ κοινὸν ὕδωρ ὑπὸ τοιαύτα; συνθήκας ἐπιφέρει θάνατον. Ἄρα τὸ θαλάσσιον ὕδωρ περιέχει τὰ στοιχειατῆ; ζωῆς, ἢ δὲ ἀνκακάλυμι; προμηγνύει μεγάλα.

Ὁ καπνός. Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει ὅτι ἡ ἐκ τοῦ καπνοῦ βλάβη πριέρχεται ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ περιεχομένης νικοτίνης, ἣτις ὀλογογυμένως εἶνε φθισερὸν δηλητήριον. Καὶ ὁμως εἰς τὸ ζήτημα τοῦ καπνίσματος ἡ νικοτίνη συκοφαντεῖται, ὅπως συκοφαντεῖται πολλᾶκις ἡ θλακμηπόλος, ὅταν ἡ κυρία χάνει τὸ κουτὶ τῆς πούδας τῆς. Τὸ Ἀγγλικὸν περιοδικὸν «The lance» σπευδεὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀδικουμένην νικοτίνην προδίδον τὸν ἀληθῆ ἔνοχον. Ὁ ὕπουλος δὲ οὗτος φαρμακευτής, ὅστις ἐπὶ τοσούτον παρεπλάνησε τὴν δικαιοσύνην, εἶναι τὸ ὀξείδιον τοῦ ἀνθρακῶ, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς ἀτελοῦς καύσεως τοῦ καπνοῦ. Ἄλλ' ἡ πλάνη εἶχε προέλθῃ ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος; τῆς ἐπιδράσεως τῶν δύο τούτων δηλητηρίων ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ.

Η

ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΥΡΙΩΝ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

Πάνου ἀσμένως πληροφροῦμεθα τὴν ἐν Τραπεζοῦντι Ἰδρυσιν γυναικίῳ φιλανθρωπικῷ σωματεῖου κατὰ ζῆλον τῆς ἐνταῦθα γειραξῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν τοῦ Πέραν, ἔχον προορισμὸν τὴν παροχὴν ἐργασίας εἰς τὰς ἐνδοεῖς γυναῖκας τοῦ τόπου, εἰ δὲ τὴν ἀπονομὴν ἐλευθῶν καὶ διαφόρων βοηθημάτων, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μέριμνα». Βεβαίως τὸ πρόγραμμα εἶνε τόση ἀγαθὸν καὶ ἀξίει παινον, καὶ τόσην πρόοδον τοῦ τόπου μαρτυρεῖ, ὡς αἱ κυρία; ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην ὅπως δράσωσιν ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ὁμοφύλων των, ὡ-

στε δὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν καὶ μακρηγόρων σχολίων καὶ ἐπαίνων. Τὸ συμβούλιον ἀποτελεῖ ὁμᾶς ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερουσῶν κυριῶν τῆς πόλεως ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικῆς θέσεως καὶ μορφώσεως, αἱ κ. κ. Δόμνα Γ. Καπαγαννίδου, Χ' Εἰρήνη Π. Ἀκρίτα, Βάσω Α. Ἀσλανίδου, Μελπομένη Α. Κογκαλίδου, Ἀφροδίτη Α. Εὐφραμιίδου, Σοφία Ν. Γραμματικοπούλου, Σουλτάνα Μ. Παπαδοπούλου, Μαριγῶ Δ. Παρηγόρη, Εὐφροσύνη Α. Βελισαριίδου, Κορνηλία Κ. Καλπαξίδου, Ἀθηνᾶ Α. Μιχαηλίδου καὶ Θάλεια Σαουλίδου. Ἐὰς εὐγενεῖς ταῦτα; κυρίας συγχαιροῦμεν ἐκ ψυχῆς, ἐπιευχόμεναι αὐταῖς; πλήρη ἐπιτυχίαν ἐν τῷ ἱερῷ φιλανθρωπικῷ αὐτῶν ἔργῳ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΡΑΜ. ΘΙΑΣΟΣ ΦΙΛΙΑΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Νὰ τὸ λέμε — Ζαζὰ Α. Β. Γ.

Ἡ κ. Φιλία Ἀργυροπούλου ἐξακολουθεῖ διαπρέπουσα ὡς τηλαυγῆς ἀστὴρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Κογκόρδια. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐπανάληψιν τῆς Ζαζὰ κατεδείχθη καὶ πάλιν δαμονία ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ φάσει τῆς νεωτέρας δραματικῆς τέχνης, ἣν τὸ ἔργον τοῦτο ἐκπροσωπεῖ διερμηγνεύσασα μετ' ἀπέριου λεπτότητος τὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως συλληφθεῖσαν καὶ διατυπωθεῖσαν κοινωνικὴν ὑποτύπωσιν, ἐνσαρκώσασα ζωτικώτατα τὴν γυναικα τῶν καφωδῆων τὴν ἀσφαρεῖσαν μὲν, ἀλλ' ἐκ συμπτώσεως, οὐχὲν ἐκ κλίσεως, καὶ διασώζουσαν ἐν τῷ βῆθει τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος; τῆς πολλοῦς εὐγενεῖς παλμοῦ; γυναικὸς τιμίας; καὶ ἱποτικῆς ἀληθοῦς γυναικὸς τοῦ οἴκου, ἐκτελέσασα θαυμασίως τὰς πλείστας καὶ δυσχερεστάτας ψυχολογικὰς μεταπτώσεις τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἐξάρασα καλλιτέχνως τὰς πολλὰς καὶ λεπτεπιλέπτους κοινωνικὰς φάσεις, ἃς ἔλαβεν ὡς ἰσχυρὸς θέσει; τοῦ ἔργου τοῦ ὁ συγγραφεύς. Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ τοῦ θιάσου μέλη δὲν εἶναι κολακεία ἂν εἰπώμεν ὅτι ἐπιτυχέστατα ἔπαιξαν τὰ ἰκεῖα μέρη Αἰ χαρίεσαι κωμωδία Νὰ τὸ λέμε; καὶ Α. Β. Γ. Δ. ἐπάχθησαν ἐπίσης ζωηρότατα. Ἐν αὐτοῖς διακρίνεται ἐξόχως ὁ κ. Ἀγγελάκης Ἐπίσης λαμπρῶς ἐπιτυχάνουσιν αἱ κ. κ. Χέλμης, Βεργωτής, Ἐπιτροπάκης, Νίξερ κτλ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον ἀδικεῖ τὴν κ. Ἀργυροπούλου, ἣτις ἔχει ἀνάγκην ῥόλων πολὺ σοβαρωτέρων τοῦ τῆς ἡρώδους αὐτοῦ ἢν ἐπιδείξῃ ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ λαμπροῦ καὶ εὐρυτάτου αὐτῆς τάλαντου.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΥΡΟΣΠΙΑΚΤΩΝ ΑΘ. ΜΟΥΤΣΟΥ

**Φιλανθρωπική Παράσταση
ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν τοῦ Πέραν**

Τῆ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ὁ πασίγνωστος θεατάρχης τῶν νευροσπιάτων κ. Αθ. Μούτσος ἔδωκε μεγάλην πανηγυρικὴν παράστασιν ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ἥτοι ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς κοινότητος τοῦ Πέραν. Ὁ εὐγενὴς καὶ ἱερὸς σκοπὸς τῆς φιλανθρωπίας καὶ φιλομουσοῦ προσφορᾶς τοῦ κ. Μούτσου ὑπεστηρίχθη δέοντως ὑπὸ τοῦ κοινῦ. Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐπταλόφου κατὰ μεσοτὴν πλῆθους γελῶντος καὶ χειροκροτοῦντος ἐν ἀδιάπτωτῳ φαιδρῶτητι, ὅπως ἐννοήσῃ πόσον δημοτικὸς ἀπέβη ἐνταῦθα ἡ ἀπαράμιλλος Φασουλῆς τοῦ κ. Μούτσου. Ἄλλως τε εἰς τὴν ἐκτάκτον τῆς ἑσπέρας ἐκείνης συρροὴν συνετέλεσε καὶ τὸ ἐκτάκτως θεαματικὸν τῆς πανηγυρικῆς παραστάσεως, ἥτις ἦτο ἡ Δίνδα μὲ ὅλα τὰ ὄργανα σκηναίᾳ τῆς, μετὰ ἀμύπητον πλέον ἐντὸς γαλιανῆς θαλάσσης καὶ τόσα ἄλλα, ἅτινα ὁ κ. Μούτσος ἐπινεῖ πρὸς τέρψιν τοῦ ἀκρατηρίου του. Μελανεΐμων παιδίσκη ἐκπροσωποῦσα τὰ εὐεγερούμενα ὄργανα ἀπήγγειλεν ἀπὸ τῆς σκηναίᾳ συγκινητικὸν ποίημα. Ὁ Φασουλῆς ἀπήγγειλε σατυρικά ταῦτα, ὅρατον δὲ δῶρον προσηρέθη εἰς τὸν κ. Μούτσον ὡς δῶγμα θερμῶν εὐχαριστιῶν ἐπὶ τῆ εὐγενεῖ αὐτοῦ προσφορᾶ.

La cigale de Paris Εἰς τὸ γνωστὸν τοῦτο Théâtre Concert ὁ Ἕλλην Κοντακίζης ἐπισπᾶ καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὰ χειροκροτήματα τοῦ γαλλικοῦ κοινῦ μετὰ τὸν κῶνα του, ὅστις ὀμιλεῖ.

Jeanne Bloch εἶναι πάντοτε ἀπαράμιλλος. Ἡ δὲς Montjore διατηρεῖ πάντοτε τὴν νεανικὴν τῆς φαιδρότητα καὶ ἡ δὲς Allems δάπει πάντοτε δάφνας.

Α. Π. Ν. Δ.

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ

Κερασοῦντα. Ἄλ. ἐπισταλέντα ἐλήφθησαν. Δημοσιευθήσονται. — **Μοσχονήσια.** Χ. Ι. Χ. Ἐπιστολὴ μετ' ἀγγελίας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ε. Ο. Ἐπιστολὴ μετ' ἀγγελίας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — **Θάσον.** Θ. Α. Ἐπιστολή σας μετ' ἀγγελίας ἐλήφθη. Προσεχῶς θὰ εἰς γράψωμεν.

Ἀθήνας. Μ. Π. Ἐπιστόλιον ἐλήφθη. Τὴν παρόκλησίν σας θὰ ἐκτελέσωμεν. — **Ἰκόνιον.** Ι. Κ. Ἐπιστόλιον μετ' ἐμβάσματος ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — **Σουφλίου.** Τ. Π. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀποδείξιν στέλλομεν. — **Ποντοηράκλειαν.** Κ. Ι. Τὰ χεῖματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. **Βάλια Κ. Β.** Ἐπιστολή σας μετ' ἀγγελίας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — **Ζάκυνθον.** Μ. Σ. Ἐπισταλέντα ἐλήφθησαν, Δημοσιευθήσονται. — **Ἐλδασάν.** Σ. Δ. Σ. Ἐπιστολὴ μετ' ἐμβάσματος ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — **Ἰωάννινα.** Ι. Χ. Ἐπιστάλην ἐλήφθη. Δημοσιευθήσεται. — **Σμύρνην.** Ἐπισταλέντα ἐλήφθησαν. Δημοσιευθήσονται.

— Καὶ πῶς εἶδῶ ;
— Ναί, φίλε μὴν τὰ ρωτᾷ· πανδρεύθηκα πρὸ 15 ἡμερῶν καὶ ἤλθον νὰ περάσω τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος. . .
— Καὶ ἡ γυναῖκά σου ;
— Τὴν γυναῖκά μου . . . τὴν ἄφησα στὸ σπιτι !

Τόποις Γ. ΓΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.
Κουρσοῦμ-λάν ἀριθ. 3

**Εἰς τὸ κατάστημα «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΪΑΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστικῆς, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, δίοπτρα, μικροσκοπία, τηλεσκοπία, φακοὶ κλπ.

**ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ**

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοιτῶνα. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμωφῶνων καὶ σκοπῶν. κλπ. κλπ.

Εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένης συναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283 — Μεγάλῃ ὁδῶς τοῦ Πέρα — 283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνητος κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, ἡ οὗ ἡ σπανία εἰδικότες ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.